

תת"ע 2379/03/19 - מדינת ישראל נגד עימד אבו צביח

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 2379-03-19 מדינת ישראל נ' אבו צביח
תיק חיצוני: 34212103716

בפני כבוד השופטת אושרת חנה בר
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים עימד אבו צביח
מעמד. כינוי צד ג'

החלטה

1. בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.
2. על פי האמור בתיק שמספרו תת"ע 2379-03-19, למבקש יוחסה עבירה של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש בניגוד לתקנה 308 (ד) לתקנות התעבורה.
3. המבקש קיבל כתב אישום והזמנה לדין מסוג מסירה ביד וזומן לתאריך 27.3.2019.
הדיונים בענייניו נדחו מעת לעת לבקשת ב"כ הנאשם דאז, בין היתר, בשל העדר קשר של המבקש עם בא כוחו.
בדין מיום 7.3.2021 ביקש ב"כ הנאשם דאז להשתחרר מייצוג והנאשם זומן לדין ליום 12.09.21. מועד הדין הודע לנאשם ואישור המסירה סרוק בתיק בית המשפט.
- בדין מיום 12.9.2021 המבקש נדון בהעדרו לעונשים של 1,200 ₪ קנס, פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים, ופסילה לתקופה של 2 חודשים וזאת על תנאי למשך 2 שנים.
4. לטענת המבקש, המבקש לא התייצב לדין בעניינו שכן לא ידע על הדין ולטענתו, אישור המסירה הסרוק בתיק בית המשפט אינו מהווה אישור מסירה כדין.

עוד טען המבקש, כי הרכב בו בוצעה העבירה אינה בבעלותו וכי הוא כופר בעבירה.

עוד טען ב"כ המבקש, כי אי היענות לבקשתו תגרום לו לעיוות דין וכן למבקש נסיבות אישיות הנוגעות למצבו האישי, המשפחתי והכלכלי אותן יבקש לטעון בטיעונים לעונש.

5. המאשימה התנגדה לבקשה, לדבריה המבקש זומן כדין.

דין

6. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

7. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו."

8. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

9. בחנתי את טענותיו של המבקש ולא מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשה.

כאמור לעיל, המבקש קיבל כתב אישום והזמנה לדין מסוג מסירה ביד. העבירה בוצעה בתאריך 12.9.2018 והמבקש זומן לדיון ליום 27.3.2019.

הדיונים בעניינו של המבקש נדחו מעת לעת וב"כ המבקש דאז בסופו של יום ביקש להשתחרר מייצוג בשל ניתוק קשר בינו לבין המבקש.

המבקש זומן על ידי מותב זה, קיים אישור מסירה בתיק לדיון ליום 12.9.2021 ובסופו של יום המבקש נשפט בהעדרו.

אין למבקש להלין אלא על עצמו. המבקש כלל לא טרח להתייבב לדיונים בעניינו ולברר מה עלה בגורל כתב האישום העומד ותלוי כנגדו.

באשר לטענת ב"כ המבקש כי המבקש לא זומן כדין וכי אישור המסירה אינו ערוך כדין, בנוגע לטענה כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר הרשום, אין לי אלא להפנות לרע"פ 8427/17 **רע"פ סאלם**:

"כאשר דוח העבירה, ההזמנה לדין או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייבבות."

זאת ועוד, גזר הדין כנגד המבקש ניתן, כאמור לעיל, ביום 12.9.2021. הבקשה דן הוגשה ביום 30.6.2022 בחלוף תקופה של מספר חודשים.

המבקש לא נתן כל הסבר סביר המניח את הדעת אודות השיהוי בהגשת הבקשה, כאשר על פי תיק בית המשפט המבקש קיבל הודעה על דבר פסילת הרישיון כאמור בגזר הדין בהעדר ביום 14.10.2021.

מפנה לעפ"ת (מחוזי ב"ש) 11976-02-21, **קוקאשווילי נגד משטרת ישראל פניות ואח'**, החלטה של כב' השופטת גילת שליו, ניתן ביום 3.3.21, וכן עפ"ת (מחוזי ב"ש) 982-9-21, **אלעטאונה נגד משטרת ישראל פניות ואח'**, החלטה של כב' השופטת גילת שליו, ניתן ביום 5.10.21. הדברים האמורים שם נקבעו לגבי הארכת מועד להישפט ואולם הם נכונים גם לביטול פסק דין.

באשר לטענת המבקש כי הרכב אינו בבעלותו ועל כן הוא כופר בביצוע העבירה, הרי שאין בטענה זו כדי למלט את המבקש מהעבירה שכן עסקינן בעבירות תעבורה ובאחריות קפידה.

10. בהתייחס לעונש שהוטל על המבקש, הרי שביחס לעבירה בה הורשע המבקש קיים עונש מינימום בחוק של 3 חודשים ביחס לרכיב הפסילה בפועל ולפיכך אין בעונש שהוטל על המבקש כדי להחמיר עימו כלל וכלל.

10. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדין ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

11. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש משלא לא שוכנעתי כי יגרם לנאשם עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדין, הבקשה נדחית.

12. המבקש יפעל על פי האמור בגזר הדין.

13. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשפ"ב, 14 יולי 2022, בהעדר הצדדים.